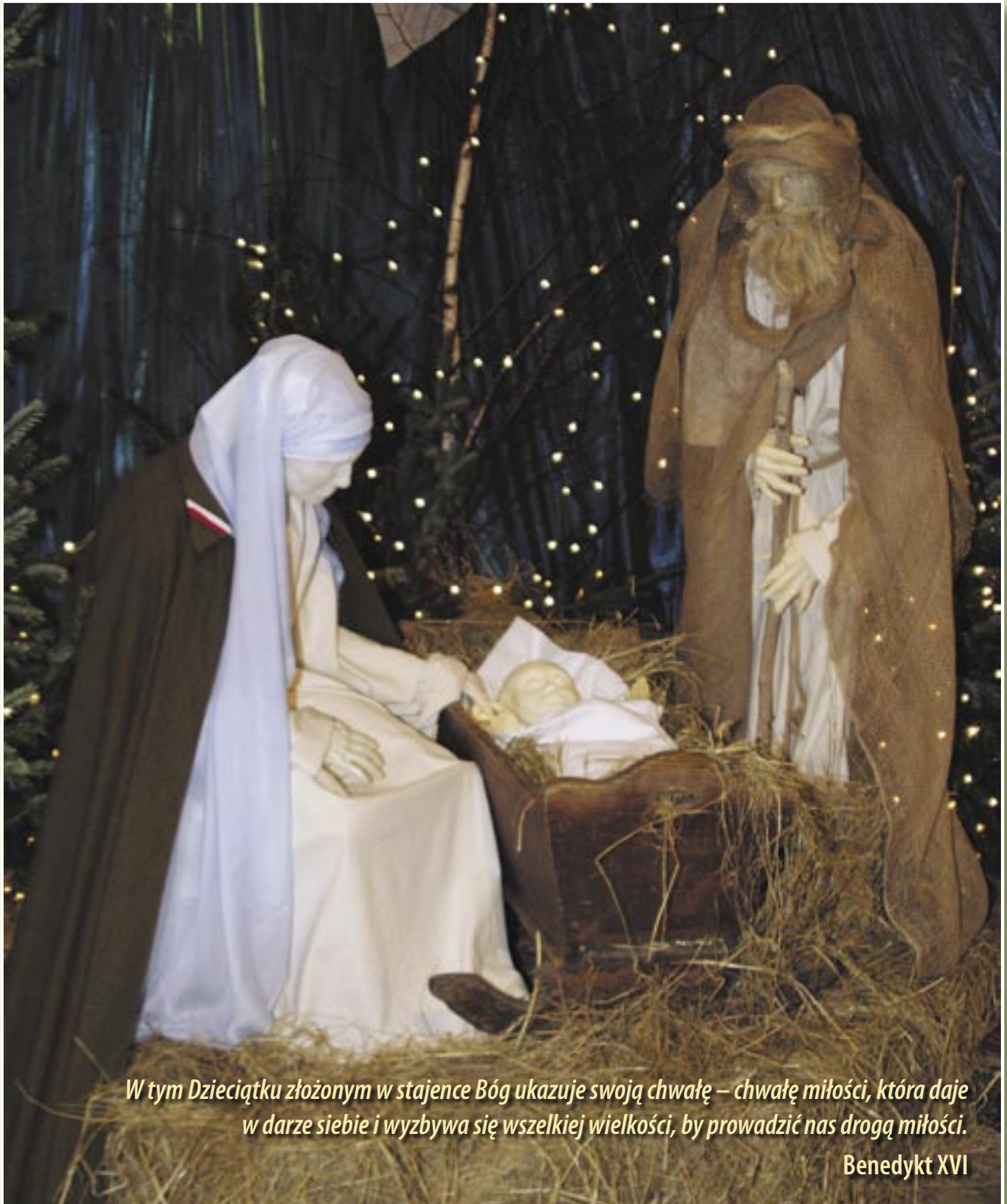

NASZA SŁUŻBA

DWUTYGODNIK ORDYNARIATU POLOWEGO WOJSKA POLSKIEGO

Rok XV nr 22 (328) 16-31 grudnia 2006 r.

W tym Dzieciątku złożonym w stajence Bóg ukazuje swoją chwałę – chwałę miłości, która daje w darze siebie i wyzbywa się wszelkiej wielkości, by prowadzić nas drogą miłości.

Benedykt XVI

Z nauczania Kościoła Katolickiego

Światło jest źródłem życia

Pan «powiedział do mnie: „Tyś Synem moim, Ja Ciebie dziś zrodziłem”». Tymi słowami Psalmu 2. Kościół rozpoczyna Mszę św. w noc Bożego Narodzenia, kiedy świętujemy narodziny naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa w betlejemskiej stajenke. Psalm ten należał niedługo do rytuału koronacji królów judzkich. Naród izraelski, ze względu na swoje wybranie, w szczególności sposób czuł się Bożym synem, przybrany przez Boga. Zważywszy, że król był uosobieniem tego ludu, jego intronizacja była przeżywana jako uroczysty akt Bożego przybrania, podczas którego król był w jakiś sposób włączany w tajemnicę samego Boga. W betlejemską noc te słowa, które faktycznie wyrażały raczej nadzieję niż rzeczywistość, zyskały nowy i nieoczekiwany sens. Dziecko w żłóbku jest naprawdę Synem Bożym. Bóg to nie wiekuista samotność, lecz miłość, która wyraża się we wzajemnym obdarowywaniu sobą. On jest Ojcem, Synem i Duchem Świętym.

Co więcej: w Jezusie Chrystusie, Synu Bożym, sam Bóg, Bóg z Boga, stał się człowiekiem. Do Niego Ojciec mówi: «Tyś moim Synem». Odwieczne «dziś» Boga zstąpiło w ulotne «dziś» świata i zbliża nasze przemijające «dziś» do wiekuistego «dziś» Boga. Bóg jest tak wielki, że może stać się mały. Bóg jest tak potężny, że może stać się słaby i wyjść nam naprzeciw jako bezbronne dziecko, abysmy Go mogli pokochać. Bóg jest tak dobry, że zrezygnował ze swej Boskiej świetności; zszedł do stajenki, abysmy mogli Go odnaleźć i by w ten sposób Jego dobroć dotknęła również nas, udzieliła się nam i dalej przez nas się rozchodziła. To jest Boże Narodzenie: «Tyś Synem moim, Ja Ciebie dziś zrodziłem». Bóg stał się jednym z nas, abysmy mogli być z Nim, stać się do Niego podobni. Na swój znak wybrał Dziecko w żłóbku: taki jest On. W ten sposób uczymy się Go poznawać. Nad każdym dzieckiem lśni coś z blasku promienia tego «dziś», tej bliskości Boga, którą musimy kochać i której musimy się poddać – nad każdym dzieckiem, nawet jeszcze nie narodzonym.

Posłuchajmy innych słów liturgii tej Świętej Nocy, tym razem zaczerpniętych z Księgi proroka Iza-

jasza: «nad mieszkańcami kraju mroków światło zabłysło» (9, 1). Słowo «światło» powraca w całej liturgii tej Mszy św. Spotykamy je ponownie we fragmencie z Listu św. Pawła do Tytusa: «Ukazała się łaska» (2, 11). Wyrażenie «ukazała się» pochodzi z języka greckiego i w tym kontekście znaczy to samo, co po hebrajsku wyrażone jest słowami «zabłysło światło»: «pojawienie się», «objawienie» – to rozbłyśnięcie Boskiego światła w świecie pełnym mroku i nierozwiązanych problemów. W końcu Ewangelia opowiada nam, że pasterzom ukazała się Boża chwala i «zewsząd ich oświeciła» (Łk 2, 9). Tam gdzie pojawia się chwala Boża, na świecie rozchodzi się światło. «Bóg jest światłością, a nie ma w Nim żadnej ciemności» – mówi św. Jan (1 J 1, 5). Światło jest źródłem życia. (...)

Ojciec Święty Benedykt XVI, 25 XII 2005
Pasterka w Bazylice św. Piotra

Bp Stanisław Wielgus Arcybiskupem Warszawskim

Ojciec Święty Benedykt XVI podjął następujące decyzje:

Przyjął rezygnację Księdza Kardynała Józefa Glempa z posługi arcybiskupa metropolity warszawskiego, złożoną zgodnie z kan. 401 & 1 KPK.

Mianował arcybiskupem metropolitą warszawskim, Księdza Biskupa Stanisława Wielgusa, dotychczasowego biskupa plockiego.

Zlecił Kardynałowi Józefowi Glempowi pełnienie obowiązków administratora archidiecezji warszawskiej do dnia kanonicznego przejęcia rządów przez nowego Arcybiskupa.

Pozostawił tytuł Prymasa Polski Kard. Józefowi Glempowi, jako Kustoszowi relikwii św. Wojciecha w Gnieźnie.

Warszawa, 6 grudnia 2006 r.
Józef Kowalczyk, Nuncjusz Apostolski

Liturgia Kościoła

17 grudnia – niedziela. III Niedziela Adwentu

Dzisiejsza niedziela w liturgii jest nazywana niedzielą radości. W imię Boże rozpoczynamy kolejny etap Adwentu – tym razem bezpośrednio przygotowujący nas na radość świąt Bożego Narodzenia. Przeżyjmy ten czas jak najowocniej dla naszych dusz. Jan Chrzciciel udziela w dzisiejszej Ewangelii bardzo konkretnych porad, jak osiągnąć prawdziwą radość. Dla Boga nie jest ważne, co robisz, ale jak to robisz.

24 grudnia – niedziela. IV Niedziela Adwentu

Tak pięknie się składa, że dzisiejsza, czwarta niedziela Adwentu, jest równocześnie ostatnim dniem przygotowania się na długo oczekiwaną świątę Bożego Narodzenia. Mimo że w sklepach, w telewizyjnych reklamach już od dawna rozbrzmiewają kolędy, spróbujmy jeszcze dziś zachować tę adwentową atmosferę.

24 grudnia – niedziela. Wigilia

Wigilia Bożego Narodzenia jest wyjątkową okazją do pojednania w naszych rodzinach, domach, sąsiedztwie. Jest to czas szczególnej pamięci o ludziach biednych i samotnych. Dodatkowe miejsce przy wigilijnym stole niekoniecznie musi pozostawać puste... Pamiętajmy również o tych, którzy odeszli do wieczności. Niech ten wyjątkowo rodzinny dzień pozostanie także na wskroś chrześcijański poprzez wzajemną życzliwość, dobroć, a także lekturę Pisma Świętego, wspólny śpiew kolęd i pastorałek.

25 grudnia – poniedziałek. Narodzenie Pańskie

Bóg się rodzi, moc truchleje... A Słowo Ciałem się stało i zamieszkało między nami. Radujemy się dziś tajemnicą betlejemskiej nocy. Oto nasz Adwent uwieńczony został sukcesem: wytyśkniony, wycieknięty Mesjasz przyszedł na świat. On się po to narodził, by nam Niebo otworzyć. Porzućmy zatem wszystko, co się tej radości sprzeciwia, i otwórzmy się na obecność Boga, który jest wśród nas.

26 grudnia – wtorek. Św. Szczepana, Pierwszego Męczennika

Jeszcze wczoraj głosiliśmy w liturgii radość Bożego Narodzenia, a dziś dominuje czerwień krwi i refleksja nad męczeństwem. Bo każda prawda domaga się wyraźnego świadectwa, jasnego potwierdzenia. Wspominamy dziś świętego Szczepana, który Chrystusowi i Jego słowom: „Kto straci życie swoje z mego powodu, znajdzie je” i złożył nam najwyższe świadectwo wiary – własne życie. I my chcemy składać Bogu świadectwo. Może na męczeństwo nie jesteśmy jeszcze gotowi, ale przecież jest tyle innych okazji, by głosić Dobrą Nowinę o Zbawieniu.

31 grudnia – niedziela. Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa

Przeżywamy dziś uroczystość Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa. Jest to równocześnie ostatni dzień 2006 roku. Jaki będzie ten następny? Polećmy tę nową kartę księgi naszego życia Przenajświętszej Rodzinie. Niech Jezus, Maryja i Józef pomagają nam tak kształtować życie naszej rodziny, rodziny parafialnej, rodziny wojskowej, rodziny ojczystej, by nie zabrakło tam miejsca dla Boga.

W mrocznym świecie często nie potrafimy dostrzec łaski Bożej. Ale przy żłóbku w Betlejem jesteśmy w stanie w nią uwierzyć.

Wiary tej, wszystkim Czytelnikom życzy Redakcja „Naszej Służby”

PAPIESKIE INTENCJE MISYJNE NA GRUDZIEŃ

Módlmy się, aby na całym świecie misjonarze żyli w radości, pełni entuzjazmu i wierności Chrystusowi.

Słowo Biskupa Polowego na Boże Narodzenie 2006

Przypatrzmy się powołaniu naszemu!
(por. 1 Kor. 1, 26)

**Siostry i Bracia!
Żołnierze Wojska Polskiego!
Funkcjonariusze Straży Granicznej, Biura Ochrony
Rządu, Służby Celnej i Straży Ochrony Kolei!
Pracownicy Wojska i instytucji mundurowych!
Weterani i Kombatanci!
Emeryci i Renciści!
Harcerze i Zuchy!**

Boże Narodzenie, prawda wiary mówiąca, że Bóg niemający początku ani kresu swego istnienia stał się człowiekiem w pełni podlegającym prawom przyrodzonym. Nie przestając być Bogiem, Syn Boży stał się człowiekiem i zamieszkał między nami (por. J 1, 14). Jako Bóg jest wieczny, nieskończony, wszechobecny i wszechmocny. Jako człowiek jest ograniczony czasem, przestrzenią i mocą. Jako Bóg panuje nad śmiercią. Jako człowiek jest jej podany. Dobitnie tę prawdę w poetyckich obrazach przedstawia kolęda Franciszka Karpińskiego:

„Bóg się rodzi; Moc truchleje.
Pan Niebiosów obnażony.
Ogień krzepnie; blask ciemnieje.
Ma granice Nieskończony.”

Nadzwyczajność tego nadprzyrodzonego wydarzenia, jakim w historii zbawienia jest Boże Narodzenie; przyjście na świat Jezusa Chrystusa, Boga-Człowieka w jednej osobie, każe nam zatrzymać się nad tą prawdą wiary i prawdą historii powszechnej. Boże Narodzenie zachęca do refleksji i medytacji.

Przypatrzmy się okolicznościom przyjścia Jezusa Chrystusa. W dniu narodzin Jezusa, Jego ziemską ojczyzna znajduje się pod okupacją rzymską. Stajnia, żłób, garść rzuconego siana, dotkliwy chłód nocy, wszechobecna nędza nie określają wielkości Jezusa Chrystusa i nie wskazują na nadprzyrodzony charakter misji zleconej Mu przez Ojca Niebieskiego. „Ten, co wielkością wszechświata nie może być ogarniony – w ciasnej leży kolebce. Ten, co strapionym łyż osusza – płacze. Ten, co swą chwałą aniołów zagrzewa – drży z zimna.”

Warunki, jakie towarzyszyły narodzinom Boga-Człowieka, Jezusa Chrystusa, są dowodem, jak bardzo Bóg umiłował świat. Bóg, który jest Miłością w Jezusie Chrystusie objawia Siebie człowiekowi w sposób możliwy do zrozumienia i osobistego doświadczenia. Jednocześnie Bóg, który jest Miłością, przez Jezusa Chrystusa wychodzi na spotkanie człowieka. Bóg objawienia nie jest Bogiem biernie oczekującym na przyjście człowieka. Bóg, który zamieszkał między nami przez Jezusa Chrystusa, jest Bogiem czynnie zaangażowanym w sprawę człowieka. Poczucie odpowiedzialności Jezusa Chrystusa za człowieka było tak wielkie, że pełnienie woli Ojca było dla Niego ważniejsze niż chleb powszedni. A wolą Ojca jest to, aby nikt z ludzi nie zginął, ale miał życie wieczne (por. J 3, 16). Adorując Niemowlę owinięte w pieluszki i położone w żłobie podziwiamy determinację Jezu-

sa Chrystusa w realizacji misji poszukiwania człowieka, zleconej Mu przez Ojca. Obraz Jezusa pochylającego się nad każdą nędzą człowieczą, pozwala nam nazywać Go mianem „sługi człowieka z powołania”. Uradowani faktem, że „Bóg stał się człowiekiem i zamieszkał między nami” oraz odnowieni mocą Wcielonej Miłości Boga, która przynagła nas do czynnej miłości Boga i bliźniego pochylamy się nad tajemnicą naszego powołania do służby człowiekowi.

„Przypatrzmy się powołaniu naszemu” (por. 1 Kor. 1, 26).

Świadectwo Miłości Boga, zaangażowanej w sprawę człowieka, jakiego doświadczyliśmy i na co dzień doznajemy przez posługę Jezusa Chrystusa, wzywa nas do pogłębionej refleksji nad naszą służbą człowiekowi. Zgodnie ze służbowymi kompetencjami, naśladując Jezusa Chrystusa, Miłość Wcieloną, wychodzimy naprzeciw człowiekowi. Odnalezieni przez Jezusa Chrystusa, podejmując obowiązki określone charakterem pełnionej służby, pragniemy wyjść na spotkanie człowieka biednego, zdezorientowanego, zagubionego i zagrożonego.

Chóry Aniołów stojące w Betlejem na straży boskiej godności Dzieciątka Jezus i śpiewające uwielbienie słowami „Chwała na wysokości Bogu, a na ziemi pokój ludziom woli” (por. Łk 2, 14) wzywają nas słowami Pisma Świętego „Przypatrzmy się powołaniu naszemu” (por. 1 Kor. 1, 26) do odkrycia w pełnieniu swej służby zamysłu Boga wobec każdego z nas. Jak Bóg Ojciec przez Jezusa Chrystusa odnalazł i odnowił człowieka, tak Jezus Chrystus przez nas pragnie obronić odkupionego człowieka. Poprzez ludzi zaangażowanych w służbę człowiekowi Bóg pragnie stać na straży godności każdego człowieka, stworzonego na „obraz i podobieństwo Boga” (por. Rodz. 1,27) oraz powołanego do życia miłością wobec Boga i bliźniego.

Przeżywając tajemnicę przyjścia Syna Bożego na ziemię pragnę Wam Bracia i Siostry, którzy różnymi więzami jesteście złączeni z duszpasterstwem wojskowym podziękować za umiłowanie Ojczyzny, która jest naszą Matką. Wyrażam Wam wdzięczność za dotychczasową troskę o człowieka: o jego bezpieczeństwo i życie w wolności, o poszanowanie jego godności i jego praw. Moją wdzięczność kieruję do tych, którzy swoje obowiązki wypełniają zarówno w kraju, jak i zagranicą: na misjach pokojowych i stabilizacyjnych, w misjach dyplomatycznych i łącznikowych.

Wszyscy zaznajmie radości z Bożego Narodzenia. Podczas Mszy św. i na osobistej modlitwie spotkajcie Syna Bożego, który dla nas narodził się z Maryi Panny w skromnej stajence w Betlejem.

Wszystkim uczestnikom liturgicznych i opłatkowych spotkań udzielam pasterskiego błogosławieństwa: W imię Ojca + i Syna, + i Ducha Świętego.

Tadeusz Płotki
+ Tadeusz Płotki
Biskup Polowy Wojska Polskiego

Jubileusz 45-lecia polskiego kościoła pw. św. Andrzeja Boboli w Londynie

W 45. rocznicę odprawienia pierwszej Mszy św. dla Polaków w Londynie, w kościele pw. św. Andrzeja Boboli, Biskup Polowy Wojska Polskiego gen. dyw. Tadeusz Płoski, 8 grudnia 2006 roku przewodniczył uroczystościom jubileuszowym. Mszę św. pod przewodnictwem Ordynariusza Wojskowego koncelebrowali duszpasterze polonijni w Anglii oraz ks. płk prał. kanonik Robert Mokrzycki, Proboszcz Katedry Polowej WP, i ks. ppłk Zbigniew Kępa, Notariusz Kurii Polowej.

W Eucharystii uczestniczyli m.in. były Prezydent RP na uchodźstwie Ryszard Kaczorowski wraz z Małżonką, Wicemarszałek Senatu RP Maciej Płażyński z Małżonką, m.in. Cezary Król, z Ambasady Polskiej w Londynie, Konsul Generalny RP Janusz Wach z Małżonką, płk Krzysztof Szymański, attache wojskowy, konsul Ireneusz Truszkowski, przedstawiciele organizacji społeczno-kombatantkich z terytorium Wielkiej Brytanii a także parafianie. Duszpasterstwo polonijne reprezentował ks. prał. Tadeusz Kukła, Rektor Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii.

We wprowadzeniu Proboszcz ks. prał. Bronisław Gostomski zapowiedział intencję modlitewną: „Proszę Księdza Biskupa o modlitwę za zmarłych i żywych Parafian, którzy ten kościół kupili, wyremontowali i przystosowali do naszych potrzeb i którzy przez te wszystkie lata w tym kościele się modlą i dalej przez wieki modlić się będą do Boga oraz oddawać cześć Matce Najświętszej czcząc Ją w ikonie Matki Bożej Kozielskiej. W tym kościele nigdy nie zostanie zapomniana pamięć o tych, którzy walczyli o wolną Polskę, poświęcając dla niej swoje życie oraz zdolności i twórczą pracę we wszystkich dziedzinach życia”.

W kazaniu Biskup Polowy WP zachęcał, aby zastanowić się jakie miejsce zajmuje świą-

tynia w życiu wiernych. Wspominał o przypadkach opustoszenia świątyń katolickich w Europie, o zamianie niektórych z nich na Wschodzie w minionej epoce na kina, muzea i magazyny, a nawet o celowym ich niszczeniu. W Europie Zachodniej wiele kościołów zamknięto, a nawet sprzedano. „Świątynia to nie tylko miejsce spoczynku prochów zmarłych – mówił Biskup. Świadczą o tym ci, którzy tu przychodzą. A przychodzą tutaj, bo mieszka tu Ktoś żywy. Ktoś, kto zaprasza te tłumy do swojego domu. W tym domu mieszka Ktoś, kto świadczy o istnieniu wspólniejszej rzeczywistości, do której zaprasza też tych, którzy tutaj przychodzą”.

Bp Płoski podkreślił, że kościół św. Andrzeja Boboli spełnia obecnie, oprócz roli liturgicznej, funkcję edukacyjno-doradczą. „Ci Polacy – mówił Kaznodzieja – którzy przyjeżdżają tutaj, często czują się zagubieni. Przychodzą tutaj bo wiedzą, że w świątyni każdy otrzyma ducha pocieszenia i spotka przyjaciela, który nie patrzy na niego jak na robotnika, z którego można wycisnąć jak z gąbki, ale patrzy na niego jak na brata, jak na rodaka”.

Ordynariusz Wojskowy w serdecznych słowach pozdrowił Kombatantów i Weteranów. „Pragnę Wam powiedzieć, że my kapelani-

-żołnierze, pamiętamy o Was Żołnierzach II Rzeczypospolitej, Żołnierzach Wolności, których ofiara i znój wojenny, zbudowały fundament, na którym zarysował się kontur wolności naszej Ojczyzny” – powiedział.

Przed błogosławieństwem zabrał głos Rektor Polskiej Misji w Anglii i Walii ks. prał. Tadeusz Kukła. Podziękował on tym wszystkim, dzięki którym przez 45 lat mógł funkcjonować ten polski kościół. Szczególne podziękowanie skierował do obecnego proboszcza Księdza Dziekana prał. Bronisława Gostomskiego. „Kochajcie to miejsce i dbajcie o nie” – powiedział. „Niech ten Dom Boży będzie dla ludzi mieszkających wokół znakiem, że tu wielbiony jest Bóg, który kocha ludzi, że tu mieszka miłość”.

Budynek kościoła został zakupiony w lutym 1961 roku od szkockich Prezbiterian w dzielnicy Shepherd's Bush. Poświęcono go św. Andrzejowi Boboli – męczennikowi kresów wschodnich Rzeczypospolitej. Po remoncie i dostosowaniu do polskich potrzeb kościoła ten poświęcił 8 grudnia 1961 roku ks. infułta Michalski. Oficjalnego poświęcenia dokonał 26 maja 1962 roku Biskup Craven, Wikariusz Kapitulny Archidiecezji Westminsterskiej. W 1962 roku do jednego z ołtarzy w kościele przeniesiono obraz Matki Bożej Kozielskiej z kaplicy z Brompton Oratory.

W Polskim Ośrodku Społeczno-Kulturalnym (POSK), odbyło się okolicznościowe przyjęcie z okazji 45-lecia kościoła św. Andrzeja Boboli. W spotkaniu wzięli udział m.in. Prezydent RP Ryszard Kaczorowski z Małżonką, Marszałek Senatu Maciej Płażyński, bp Płoski, członkowie Rady Parafialnej Polskiej Parafii św. Andrzeja Boboli w Londynie oraz przedstawiciele organizacji i stowarzyszeń polonijnych. Spotkanie rozpoczął modlitwą ks. prał. Tadeusz Kukła, Wikariusz-Delegat Biskupów Anglii i Walii dla duszpasterstwa polskiego i Rektor Polskiej Misji w Anglii i Walii.

Marszałek Senatu Maciej Płażyński w swoim wystąpieniu podkreślił rolę polskiej parafii na emigracji. Inne narody gromadzą się w pubach, natomiast Polacy w kościołach – powiedział. Na ręce Biskupa Polowego gen. dyw. Tadeusza Płoskiego złożył on podziękowanie Episkopatowi Polski za pracę duszpasterską wśród Polaków w Anglii i Walii. „Emigrantom potrzeba «duszy», której nikt nie może dać, jak tylko polscy duszpasterze” – wskazał Marszałek. Wspominał też o hasłach wypisanych na sztandarach organizacji i stowarzyszeń kombatantkich oraz polonijnych „Bóg-Honor-Ojczyzna”. „Chyba nie zjawi się takie pokolenie, które by miało tak mocno wpisane to hasło” – dodał. Życzył, aby Rodacy w Anglii i Walii polski sztandar trzymali jak najmocniej i mieli komu go przekazać. Spotkanie zakończył koncert polskich pieśni patriotycznych. W dniu 9 grudnia br. bp Płoski zapoznał się z działalnością Polskiego Ośrodka Społeczno-

-Kulturalnego (POSK) przy King Street w Londynie. Ośrodek ten powstał ze składek indywidualnych Polaków za granicą oraz polskich instytucji. Stanowi centrum życia społeczno-kulturalnego Polonii. Dr Olgierd Lalko, prezes POSK, zapoznał Księdza Biskupa i osoby mu towarzyszące z historią jego powstania i działalnością.

Biskup Polowy podziękował za wizytę, wręczając kalendarzyki żołnierskie oraz książkę „Mane nobiscum Domine”.

W budynku Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego mieści się gabinet byłego Prezydenta RP na Uchodźstwie Ryszarda Kaczorowskiego, mieszczą się tam także biura Stowarzyszenia Polskich Kombatantów.

Tego samego dnia Biskup Polowy WP spotkał się z Weteranami i Kombatantami w budynku Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego w dzielnicy Hammersmith w Londynie. Spotkanie zostało zorganizowane przez Stowarzyszenie Polskich Kombatantów – Federacja Światowa. Honorowym Gościem spotkania był b. Prezydent RP na Uchodźstwie Ryszard Kaczorowski. Organizacje kombatanckie, żołnierskie oraz Weteranów reprezentowali Prezesi i członkowie zarządów. Ordynariusza Wojskowego powitał Mieczysław Jarkowski, Honorowy Prezes SPK w Wielkiej Brytanii. Pan Jarkowski wspominał o skomplikowanych i dramatycznych losach polskiej emigracji. Polacy w Wielkiej Brytanii – podkreślił Prezes – stanowili kręgosłup emigracji. „Starzejemy się. Czas odchodzić. Kończymy swój czasookres. Stałiśmy zawsze na pozycji niepodległościowej. Ślubowaliśmy to w 1945 roku. Teraz jest wolna Polska. Świadectwem tego jest obecny

wśród nas Biskup Polowy” – powiedział.

Biskup Polowy podziękował Kombatantom i Weteranom za postawę czuwania przy wartościach patriotycznych, narodowych i religijnych. Przypomniał słowa Jana Pawła II o wartościach, wobec których nie można zdezerterować. Czas biegnie, ale Weterani i Kombatanci nie mogą jeszcze zejść z posterunku. „Jesteście nadal Polsce potrzebni” – powiedział do zebranych. Podziękował obecnym za wychowanie patriotyczne i religijne swoich dzieci i wnuków. „Chcemy Wam podziękować za wiarę i wiarygodność” – podkreślił. Biskup Płocki przybliżył postugę kapelanów wojskowych w kraju i zagranicą,

na misjach pokojowych i stabilizacyjnych. Mówił też o zaangażowaniu Wojska Polskiego i służb mundurowych podczas majowej pielgrzymki Ojca Świętego Benedykta XVI do Ojczyzny. Biskup Polowy rozmawiał z każdym z uczestników spotkania.

Prezes Stowarzyszenia Polskich Kombatantów – Federacja Światowa, Czesław Maryszczak, podziękował Ordynariuszowi Wojskowemu za przybycie z wizytą do polskich Weteranów i Kombatantów w Wielkiej Brytanii. Wyraził nadzieję, że nie jest to ostatnie spotkanie tej grupy ze swoim opiekunem duchowym.

Tekst i zdjęcia: ks. ppłk Zbigniew Kępa

Wigilijne świętowanie

Nazwa „wigilia” pochodzi od słowa łacińskiego *vigilia* oznaczającego m.in. czuwanie, straż nocną. Tradycja czuwania przed dniami świąt chrześcijańskich wywodzi się z praktyk starotestamentowych. Izraelici w wigilię szabat i innych świąt przyrzędzali jedzenie na zapas i wykonywali powszednie czynności – o ile to było możliwe – z wyprzedzeniem, aby świętować bez przeszkód.

W potocznym rozumieniu słowo „wigilia” kojarzy się przede wszystkim z dniem poprzedzającym Boże Narodzenie, ze zwyczajami i obrzędami praktykowanymi tego dnia, zwłaszcza z uroczystą ucztą obrzędową, jaką jest wieczerza wigilijna. 24 grudnia zaczynał się w kulturze ludowej czas godów, koladki, świąt wieczorów i trwał 12 dni, tzn. do święta Trzech Króli. Okres ten charakteryzowało natężenie praktyk magicznych i kontaktów ze światem zmarłych.

Chrześcijańska wiara w rozpoczęcie nowej ery wraz z przyjściem na świat Chrystusa, które to wydarzenie co rok przeżywają Jego wyznawcy i wszyscy przywiązani do chrześcijańskiej tradycji, łączy się z pradawnym przekonaniem, że w okresie zimowego

presilenia słońca wszystko zaczyna się od początku. Przychodzi nowy czas, nowy rok, który będzie powtórzeniem poprzedniego, a zarazem pierwszego roku stworzenia. Wigilia była w świadomości ludowej powtórzeniem rajskej sytuacji, kiedy nie znano śmierci ani wrogości; uczta wigilijna odzwierciedla powszechne pojednanie – żywych i umarłych, ludzi i zwierząt; ulegają zawieszaniu prawa przyrody: w raju było stale ciepło, więc – według wierzeń ludowych – mimo mrozu w noc wigilijną zakwitają drzewa w sadach, woda w rzekach i strumieniach przemienia się w wino, zwierzęta mówią ludzkim głosem.

Niezależnie od szcztkowych śladów religii przedchrześcijańskich z narodzinami bogów słonecznych włącznie, Boże Narodzenie wraz z rozpoczynającą je Wigilią obchodzimy dziś jako święto chrześcijańskie, polska Wigilia zaś ma wiele własnych zwyczajów i obrzędów z pietyzmem kultywowanych, wzbogaconych nowymi treściami.

Tego dnia wymierzano dzieciom niezbyt dotkliwe kary cielesne, co oznaczało, że ta sprawdzona od pokoleń metoda wychowawcza będzie stosowana także w nadchodzącym

roku. Unikano kłótni i zwad, przeciwnie – starano się okazywać życzliwość, zapomnieć o urazach tak wobec rodziny, jak i sąsiadów.

Najważniejszą czynnością było przygotowanie wieczerzy i przystrojenie pomieszczenia, w którym miała się ona odbyć. We dworach magnackich i szlacheckich, i w chłopskich chatach stawiano w kątach izby snopy zbóż podstawowych: pszenicy, żyta, jęczmienia i owsa. Na stole pod obrusem, leżało siano, u powały zaś była podwieszona zielona gałąź, we wszystkich kulturach symbolizująca życie, zdrowie, radość, pomyślną vegetację roślin. Na południu Europy używano drzewa laurowego lub oliwki, w środkowej i północnej Europie świerku, jodły i sosny oraz buketów jemioli. W południowej i południowo-zachodniej Polsce popularna była dekoracja świąteczna wykonana z zawieszzonego nad stołem wierzchołka świerku czy gałęzi sosnowej, ewentualnie drucianego koła ozdobionego gałązkami jodły. Ten tzw. podłaźnik, sad lub Boże drzewko przystrajano drobnymi jabłkami (rajske jabłko), orzechami, krążkami z opłatka, łańcuchami z papieru i słomy oraz zawieszonym pośrodku „światem” z kolorowych opłatków. „Świat” był czasem ozdobą najważniejszą,

dokończenie na str. 7

Fot. DG Warszawa

Biskup Płoski modlił się na cmentarzu wojennym w Tobruku

W 65. rocznicę walk Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich Biskup Polowy WP gen. dyw. Tadeusz Płoski 18 listopada modlił się na Alianckim Cmentarzu Wojennym w Tobruku. Wieńce złożył Bogdan Borusewicz, Marszałek Senatu RP. Bp Płoski udał się do Tobruku w składzie delegacji MON, na czele której stoi wiceadmirał Tomasz Mathea, zastępca szefa Sztabu Generalnego WP.

Na cmentarzu odbył się Apel Pamięci. Polscy oficerowie wchodzący w skład delegacji zapalili znicze na mogiłach „karpaczków”. Przedstawiciele polskiej delegacji złożyli wiązanki kwiatów w miejscach pamięci poległych żołnierzy czeskich, brytyjskich i australijskich. Wojskowa asysta honorowa złożyła wieńce na Cmentarzu Żołnierzy Francuskich w Tobruku, Cmentarzu Alianckim w Acromie, i na Cmentarzu Żołnierzy Niemieckich.

W uroczystości w Tobruku uczestniczył m.in. gen. dyw. Jan Klejszmit, dowódca Garnizonu Warszawa, bp gen. bryg Miron Chodakowski, prawosławny Biskup polowy i ks. płk Adam

Pilch, zastępca naczelnego kapelana ewangelickiego. Walki w Afryce północnej toczyły się od roku 1940. Brały w nich udział jednostki włoskie, angielskie, australijskie i nowozelandzkie. Przybycie niemieckiego Afrika Korps pod komendą generała Erwina Rommla, zmusiło Anglików do wycofania się z Libii. Pozostawiona w porcie i twierdzy dywizja australijska miała opóźnić dotarcie sił faszystowskich do ważnego pod względem strategicznym kanału sueskiego. Aby wzmocnić obsadę, wysłano z Egiptu Samodzielną Brygadę Strzelców Karpackich pod dowództwem generała Stanisława Kopańskiego. Brygadę Karpacką utworzono

na terenie Syrii z żołnierzy polskich ewakuowanych z Węgier, Rumunii i Jugosławii. Formacja podlegała Francuzom, lecz po ich kapitulacji przeszła pod rozkazy Anglików. Po reorganizacji jednostka liczyła około 4000 żołnierzy i oficerów, zorganizowanych w trzy bataliony piechoty i pułk artylerii. Do oblężonego przez wojska włoskie i niemieckie Tobruku Brygada Karpacka przybyła drogą morską między 19 a 27 sierpnia 1941 roku. Od razu weszła do akcji, przejmując pozycje i zadania australijskiej 18. Brygady Piechoty i Pułku Kawalerii Hinduskiej. Załoga twierdzy liczyła około 36 000 żołnierzy. Niemcy nazywali naszych żołnierzy „szczurami Tobruku” i choć to określenie wyrażać miało pogardę, szybko stało się przedmiotem dumy. Broniąca Tobruku w 1941 roku Samodzielna Brygada Strzelców Karpackich stanowiła wówczas jedyną dużą jednostkę polską, działającą na lądzie. Walcząc z wrogiem, świadczyła niezbitnie o tym, że armia polska istnieje. Wyrazem uznania dla męstwa brygady była osobista wizyta Naczelnego Wodza i premiera rządu – generała Władysława Sikorskiego – w oblężonej twierdzy. Spotkanie tak ważne osobistości z żołnierzami na pierwszej linii należało do sytuacji wyjątkowych. Polska jednostka brała udział w walkach do 10 grudnia 1941 roku. Wówczas to ofensywa brytyjska wyzwoliła Tobruk. Nasi żołnierze znajdowali się na pierwszej linii najdłużej ze wszystkich formacji broniących twierdzy. Pod koniec oblężenia czynnie włączyli się do działań ofensywnych i mocnym uderzeniem opatowali wzgórze Medauar oraz rejony Acromy. Ceną za odniesione zwycięstwo było jednak 109 zabitych i kilkuset rannych.

Rafał Chromiński

Fot. DG Warszawa

zawieszoną nad stołem na belce stropowej lub w innym widocznym miejscu. Symbolizował niezwykle czas, kiedy to wedle pradawnych wierzeń następuje obrzędowy powrót do początku wszechzeczy. Ozdoby wykonywane z opłatka są – zdaniem etnografów – typowo polskie, nieznanne poza naszym krajem. Od blisko dwustu lat w Polsce najbardziej eksponowanym elementem dekoracji świątecznej jest choinka. Ustawianie choinki na czas Bożego Narodzenia znane było w Niemczech co najmniej od końca XV wieku. Sztylek L. Cranacha Starszego z początku XVI stulecia przedstawia drzewko wigilijne ozdobione gwiazdkami i świeczkami. W Polsce zwyczaj stawiania choinki pojawił się na przełomie XVIII i XIX wieku najpierw na terenach okupowanych wówczas przez Prusaków oraz wśród mieszczaństwa niemieckiego pochodzenia. Choinka stopniowo wyparła dotychczasowe symbole – snopy i przystrojony gałąz.

Jedną z teorii wyjaśniających genezę choinki upatruje początku zwyczaju w umieszczaniu podczas Adwentu w przedsionkach kościołów drzewka nazywanego rajem. Nazwa nawiązywała do legendy apokryficznej, według której krzyż Chrystusa został wyciosany z rajskiego drzewa. Z czasem choinkę zaczęto ustawiać również w mieszkaniach – u katolików przy szopce, u protestantów samą.

Najważniejszym wydarzeniem Wigilii jest uroczysta rodzinna wieczerza. Różni się ona od innych biesiad świątecznych czasem rozpoczęcia – dawniej z ukazaniem się na niebie pierwszej gwiazdy, przypominającej o gwiazdziebetlejemskiej; jest wieczerzą postną, składającą się z kilku lub kilkunastu dań; przebiega w uroczystej, poważnej atmosferze; przy stole zostawia się wolne miejsce dla dusz zmarłych członków rodziny lub niespodziewanego gościa.

Wieczerzę wigilijną rozpoczyna specyficznie polski zwyczaj dzielenia się opłatkiem. Nazwa „opłatek” pochodzi z łacińskiego słowa *oblatus* (dar ofiarny) i oznacza rodzaj chleba z mąki pszennej i wody, sporządzanego w formie bardzo cienkich płatków. Średniowieczne nadało tej czynności uroczysty, niemal sakralny charakter ze względu na przeznaczenie chleba ofiarnego przede wszystkim do mszy.

Także w Polsce opłatki sporządzali początkowo zakonnicy, dopiero w XV wieku zajęli się ich wypiekanem świeccy zatrudnieni w gospodarstwach kościelnych. Od nich – w tajemnicy przed proboszczem – nabywały je przekupki i sprzedawały na rynku. W XVI

wieku opłatki smarowane miodem dawano dzieciom jako smakołyki; we dworach używano ich często do pieczętowania listów.

Dzielenie się opłatkiem sięga pogańskiego zwyczaju łamania się pieczywem obrzędowym w celu zawarcia lub odnowienia pobratymstwa, jest także echem form kultu i życia wspólnotowego pierwszych chrześcijan. Bliższy naszej tradycji jest wczesnośredniowieczny zwyczaj polegający na obdarowywaniu zgromadzonych w kościele chlebem nieofiarnym, zwanym eulogią. Był to chleb błogosławiony w Kościele wschodnim w czasie mszy, stanowił tam namiastkę komunii, był również spożywany na uroczystych braterskich – agapach. Na Zachodzie święcono ten chleb także poza mszą i podobnie jak na Wschodzie symbolizował on zjednoczenie z Bogiem, ze świętymi oraz więź wspólnoty chrześcijańskiej. Eulogie wprowadzono w IV wieku, gdy liczba wiernych gwałtownie rosła, a jednocześnie zaczęła zanikać praktyka przyjmowania Eucharystii przez wszystkich uczestników mszy. Z czasem zwyczaj rozdawania chleba błogosławionego upowszechnił się w Galii, Italii, Niemczech, Czechach, Polsce i w innych krajach, gdzie

podlegał różnym zmianom. Bardzo uroczysto święcono eulogie w Wielki Czwartek i w Niedzielę Wielkanocną. Posyłali je sobie biskupi jako znak jedności, a kapłani wiernym, często razem z listem zawierającym życzenia. „W tym duchu – pisał ks. Jan Ludwik Łunkiewicz w „Wykładzie obrzędów i religijnych zwyczajów...”, (Wilno 1851) – dzisiejsi pasterze opłatki, czyli koledę rozsyłają”.

Po złożeniu sobie życzeń wszyscy zasiadają do posiłku. W wielu regionach na stole pojawia się dwanaście dań, tyle, ile było apostołów i ile rok ma miesiąc. Jednak często przygotowuje się nieparzystą (uważaną za szczęśliwą) liczbę potraw: w dawnych czasach 11 na dworach magnackich, 9 u szlachty i 5-7 u chłopów. Nie była to zasada ściśle przestrzegana, bowiem im więcej potraw znajdowało się na wigilijnym stole, tym większego dostatku spodziewano się w nadchodzącym roku.

Dawniej podczas wieczerzy zachowywano milczenie lub rozmawiano półgłosem, co tłumaczy się tradycją biesiad zadusznych. Obecnie zachowanie przy stole jest swobodne, niemniej Wigilia to pora refleksji, wspomnień o bliskich zmarłych i zadumy. Na wsi po wieczerzy gospodarz szedł do obory, stajni i kurnika przynosząc zwierzętom domowym kolorowy opłatek, niewielką ilość wigilijnych potraw i trochę siana spod obrusa.

Podczas Wigilii prawie we wszystkich polskich domach rozbrzmiewają koledy. Dawniej śpiewane, obecnie coraz częściej słuchane z nagrań na taśmach magnetofonowych i płytach. Telewizja i radio nadają tego dnia koncerty koled i pastorałek w wykonaniu znanych zespołów i solistów. Od czasu wyboru kard. Karola Wojtyły na papieża. Telewizja Polska transmituje mszę pasterską z Bazyliki Św. Piotra w Rzymie.

Powszechny dziś zwyczaj wręczania prezentów był w dawnej Polsce praktykowany tylko w wyższych sferach. Około połowy XIX wieku zaczął się przyjmować wśród mieszczan, najpierw pochodzenia niemieckiego, później wśród całej ludności miejskiej i u bogatszych chłopów. Mężczyzna przebrany za św. Mikołaja, rzadziej za św. Józefa, przynosił dzieciom na Gwiazdkę jabłka, pierniki, owoce i słodycze. Obecnie wręczanie prezentów przy zapalanej choince jest dla dzieci kulminacyjnym momentem uroczystości wigilijnej.

O północy w kościołach całej Polski jest odprawiana uroczysta msza nazywana Pasterką na pamiątkę hołdu złożonego Bożemu Dziecięciu przez pasterzy.

Wiele się zmieniło w wigilijnej obrzędowości rodzinnej. Już prawie zanikły praktyki magiczne związane z uprawą roślin, owocowaniem

drzew i hodowlą bydła, a tam, gdzie jeszcze przetrwały, są traktowane jako kontynuacja tradycji przodków. Żywa choinka bywa zastępowana sztuczną lub stroikiem z jodły i świerku, ze świecą i kilkoma bombkami, nie oplukujemy się wodą „uszlachetnioną” srebrną monetą. Jednakże i dziś jest to święto obchodzone powszechnie i najbardziej emocjonalnie ze wszystkich uroczystości dorocznych. W całej Polsce w Wigilię o zmierzchu pustoszeją ulice, zapalają się światła na choinkach i chyba wszyscy zgromadzeni przy stole z opłatkiem w rękę, niezależnie od przekonań religijnych i światopoglądu, czują się sobie bliżsi.

Fragment książki „Świętowanie doroczne w Polsce” Biblioteka „WIĘZI”, Warszawa 1996 r.

Józef Smosarski

Garnizony wojskowe powierają się Miłosierdziu Bożemu...

Parafia Wojskowa pw. Św. Jana Bosko w Głogowie (26-28 listopada 2006)

Parafia Wojskowa pw. Św. Szczepana w Lesznie (28-29 listopada 2006)

Parafia Wojskowa pw. Łukasza Ewangelisty w Legnicy (29-30 listopada 2006)

Misje w Parafii Wojskowej w Głogowie rozpoczęły się 26 listopada 2006 roku Mszą świętą pod przewodnictwem dziekana Wojsk Lądowych ks. płk. Dariusza Kowalskiego, z udziałem kapłanów Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej. Misję przeprowadził ks. por. Tomasz Koczy. Wygłoszone nauki przybliżyły wiernym tematykę Miłosierdzia Bożego, w duchu nauczania Sługi Bożego Jana Pawła II – „Miłość drugim imieniem Miłosierdzia”. Rekolekcionista ukazując przesłanie i świadectwo życia św. Siostry Faustyny podkreślał, że są one darem Bożym dla współczesnego człowieka.

W dniach 28-29 listopada obraz Jezusa Miłosiernego został przewieziony do Leszna. Wierni mieli możliwość skorzystania z sakramentu spowiedzi św., uczestniczyli we Mszy św. i ucałowali relikwie Siostry Faustyny, zaś wieczorem o godz. 21.00 odbył się Apel Janogórski.

29 i 30 listopada br. obraz „Jezu ufam Tobie” wraz z relikwiami Apostoła Miłosierdzia przebywał w Legnicy. Wieczorem pierwszego dnia wierni uczestniczyli we Mszy św., następnie wzięli udział w adoracji obrazu Miłosierdzia Bożego i relikwii św. Faustyny. Drugiego dnia przed południem odbyło się liturgiczne spotkanie dla żołnierzy. Spotkanie w Legnicy zakończyło się koronką do Miłosierdzia Bożego i ucałowaniem relikwii.

Parafia Wojskowa pw. Św. Wojciecha i Św. Stanisława w Kaliszu (4-8 grudnia 2006)

Misje Święte w parafii wojskowej pw. Św. Wojciecha i Św. Stanisława w Kaliszu odbyły się w dniach od 4 do 8 grudnia 2006 r. Rekolekcje wygłosił ks. Zdzisław Pałubicki SJ. „Bóg jest miłością – nie może ciebie przestać kochać ani

na chwilę, bo przestałby być Bogiem” to temat pierwszej konferencji. Podczas Mszy św. wygłoszane były nauki rekolekcyjne. Rekolekcionista wygłosił także nauki stanowe dla kobiet i mężczyzn. Podczas Mszy św. 6 grudnia osobom

chorym udzielono Sakramentu namaszczenia chorych. Małżonkowie odnowili swoje śluby małżeńskie podczas dwóch Mszy św., 7 grudnia. Zawierzenia Miłosierdziu Bożemu parafii wojskowej w Kaliszu słowami sługi Bożego Ojca Świętego Jana Pawła II dokonał ks. ppłk Stanisław Potapczuk, miejscowy proboszcz. Obraz Jezusa Miłosiernego wierni parafii wojskowej pożegnali po Mszy św. o godz. 15.30. 8 grudnia br.

Szansa dla osób niepełnosprawnych

Od 1 października 2006 r. Centrum Charytatywno-Społeczne im. bł. Ks. kmdr. Władysława Miegonia w Ustce realizuje ogólnopolski projekt Caritas Polska pod nazwą „Indywidualne ścieżki kariery zawodowej szansą dla osób niepełnosprawnych”. Projekt ten finansowany jest ze środków Unii Europejskiej i realizowany pod nadzorem Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Koordynatorem projektu w ramach Caritas Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego jest proboszcz Parafii Wojskowej w Ustce ks. kmdr Zygmunt Kaźmierak.

Realizacja projektu zaplanowana jest na 16 miesięcy tj. od 1 października 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. W ramach projektu dla osób niepełnosprawnych w powiatu słupskiego odbędą się 32 10-dniowe warsztaty w trybie dziennym i stacjonarnym w sumie dla 160

osób. Warsztaty mają na celu wsparcie osób z I i II grupą inwalidzką poprzez określenie predyspozycji i możliwości zawodowych, doskonalenie umiejętności społecznych i zawodowych oraz wypracowanie zdolności osób niepełnosprawnych do zatrudnienia.

Od 1 do 27 października br. warsztaty ukończyło 10 osób, które w dwóch grupach pięcioosobowych przez 10 dni uczestniczyły w zajęciach prowadzonych metodami aktywnymi. Zajęcia umożliwiły uczestnikom lepsze poznanie siebie – swoich mocnych i słabych stron, określenie

celów i preferencji zarówno osobistych jak i zawodowych oraz wzmocnienie wiary we własne siły i odzyskanie motywacji do aktywnego życia na co dzień.

Ponadto uczestnicy przeszli trening umiejętności społecznych takich jak komunikacja, asertywność, radzenie sobie ze stresem i podejmowanie decyzji. Poznali również sposoby aktywnego poszukiwania pracy, stworzyli swoje CV i listy motywacyjne oraz przygotowali się do przyszłych rozmów kwalifikacyjnych z pracodawcami.

Jak wynika z ankiet ewaluacyjnych naszych pierwszych absolwentów 10 dni intensywnych zajęć pozytywnie wpłynęło na ich poczucie własnej wartości i skuteczności w działaniu.

Nasi beneficjenci zdobyli motywację do podejmowania nowych wyzwań oraz umiejętności, pozwalające na realizację swoich planów osobistych i zawodowych.

Niewątpliwą zaletą warsztatów jest też możliwość nawiązania nowych znajomości i przyjaźni oraz podzielenie się własnym doświadczeniem z pozostałymi uczestnikami.

Projekt „Indywidualne ścieżki kariery zawodowej szansą dla osób niepełnosprawnych” realizowany będzie do 30 stycznia 2008 r. Przed nami jeszcze 15 miesięcy w czasie których odbywać się będą warsztaty dzienne (z bezpłatnym dowozem) i całonocne (z bezpłatnym zakwaterowaniem i wyżywieniem) oraz spotkania in-

dywidualne. Warsztaty i spotkania indywidualne prowadzone są przez pedagoga, psychologa i doradcę zawodowego, umożliwiając każdemu uczestnikowi otrzymanie wielowymiarowego wsparcia zgodnego z jego potrzebami i możliwościami. Projekt skierowany jest do osób z umiarkowanym i znacznym stopniem niepełnosprawności.

Wszystkich zainteresowanych serdecznie zapraszamy do udziału w warsztatach.

Centrum Charytatywno-Społeczne im. bł. Ks. kmdr. Władysława Miegonia w Ustce jest jednym z ośrodków Caritas Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego.

ks. kpt. Stanisław Garbaciak

Zmiana warty w Garnizonie Warszawa

Na placu musztry Batalionu Reprezentacyjnego WP, odbyła się 4 grudnia 2006 roku uroczystość przekazania obowiązków Dowódcy Garnizonu Warszawa. Na ceremonii obecny był Radosław Sikorski, Minister Obrony Narodowej, przedstawiciele Kancelarii Prezydenta RP, gen. Franciszek Gągor, Szef Sztabu Generalnego WP, Dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych, współpracownicy, podwładni i goście ustępującego Dowódcy Garnizonu, gen. dyw. Jana Klejszmity. Obowiązki generała Klejszmity przejął jego długoletni współpracownik gen. bryg. Kazimierz Gilarski. W ceremonii wzięli udział przedstawiciele Ordynariatu Polowego, ks. płk Sławomir Żarski, Wikariusz Generalny Biskupa Polowego oraz ks. kmdr Leon Szot, Kanclerz Kurii Polowej. Obecny był także arcybiskup Sławoj Leszek Głódź, Biskup Warszawsko-Prski.

gólnie bliskie są mi chwile spędzone na stanowisku, najpierw Komendanta, a następnie Dowódcy Garnizonu Warszawa. DGW przekazuję w dobre ręce. Mój następcą, generał Gilarski jest profesjonalnie przygotowany do pełnienia tej funkcji” – powiedział. W swoim pożegnalnym wystąpieniu, gen. Klejszmit podziękował osobom i organizacjom, z którymi współpracował podczas służby. Wymienił wśród nich Ordynariat Polowy WP. „Ze strony Ordynariatu Polowego zawsze otrzymywałem wsparcie przy organizowaniu uroczystości patriotyczno-religijnych oraz podczas redagowania nowego ceremoniału wojskowego. Dziękuję w szczególności arcybiskupowi Głódziowi, za pomoc, otwartość i życzliwość, której doświadczałem podczas pełnienia służby.” – powiedział. Generał Kazimierz Gilarski podziękował Ministrowi Obrony za zaufanie, jakim obdarzył go mianując dowódcą Garnizonu. Podziękował także ustępującemu dowódcy za wysunięcie jego kandydatury na to stanowisko. „Do przyszłych wyzwań odnoszę się z pokorą, mam nadzieję, że podołam powierzonym mi zadaniom” – powiedział.

Uroczystość zakończyła się musztrą paradową wykonaną przez żołnierzy Batalionu Repre-

zentacyjnego w strojach z epoki powstania listopadowego oraz defiladą pododdziałów biorących udział w uroczystości.

Dowództwo Garnizonu Warszawa jest jednostką wojskową przeznaczoną do zabezpieczenia Ministerstwa Obrony Narodowej oraz centralnych komórek organizacyjnych Sił Zbrojnych, które stacjonują na terenie Garnizonu Warszawa. Powstało 1 sierpnia 1995 roku z rozformowanego Dowództwa Zgrupowania Jednostek Zabezpieczenia Ministerstwa Obrony Narodowej.

Do głównych zadań realizowanych przez Dowództwo Garnizonu Warszawa należy:

zabezpieczenie działalności MON i centralnych jednostek SZ poprzez środki materiałowe i techniczne, zapewnienie funkcjonowania systemu dowodzenia i łączności dla potrzeb komórek organizacyjnych MON i jednostek centralnych SZ, organizacja uroczystości państwowych, wojskowych i patriotyczno-religijnych zgodnie z ceremoniałem wojskowym;

ochrona obiektów MON, nadzorowanie przestrzegania dyscypliny i porządku wojskowego, przy współdziałaniu z Żandarmerią Wojskową.

Krzysztof Stępkowski

Uroczystość rozpoczęła się od podniesienia flagi państwowej i odegrania Mazurka Dąbrowskiego. Następnie odczytano rozkaz Ministra Obrony Narodowej odwołujący z funkcji Dowódcy Garnizonu Warszawa gen. Klejszmity i powołujący na jego miejsce gen. Gilarskiego. Minister podziękował dotychczasowemu Dowódcy za poświęcenie, oddanie i zaangażowanie w pracę. Przedstawił także nowego dowódcę, gen. Gilarskiego, następcę gen. Klejszmity. Kulminacyjnym punktem uroczystości było ucałowanie sztandaru Batalionu Reprezentacyjnego i przekazanie go nowemu dowódcy.

W przemówieniu skierowanym przez gen. Klejszmity do zebranych gości, ustępujący generał powiedział, że zawsze pamiętał o tym, że kiedyś nadejdzie dzień, w którym będzie musiał zdjąć mundur. „Zawsze moją powinność żołnierską traktowałem jako wielki honor i służbę dla ojczyzny i narodu. Szcz-

Od rana do Torunia z całej Polski oraz zagranicy przybywały rzesze słuchaczy Rodziny Radia Maryja. Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy nie pomieściło wszystkich, pragnących uczestniczyć w jubileuszowej celebrze, toteż na zewnątrz ustawione były telebimy. O godzinie 15.00 Telewizja Trwam, która oprócz radia jest jednym z dzieł ewangelizacyjnych redemptorystów, rozpoczęła transmisję z dziękczynnej Eucharystii. Wśród oficjalnych gości uroczystości jubileuszowych obecnych było wielu parlamentarzystów, członków rządu. Co roku w grudniowych uroczystościach rocznicowych uczestniczy m.in. Mama Sługi Bożego Ks. Jerzego Popiełuski, „niedaleko miejsca, gdzie rozpoczęła się, jak powiedział O. Rydzyk „droga krzyżowa jej syna”.

Msza św. rozpoczęła się procesjonalnym wejściem wszystkich biskupów i księży celebransów, a na jej czele niesiony był krzyż, który przytulał Jan Paweł II podczas Drogi krzyżowej w swój ostatni Wielki Piątek. Krzyż ten jest obecnie przechowywany w Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej na Krzeptówkach w Zakopanem – świątyni wotum za uratowanie Jana Pawła II w 1981 r.

Oprawę muzyczną liturgii zapewnili wojskowi muzycy z Orkiestry Reprezentacyjnej Pomorskiego Okręgu Wojskowego z Bydgoszczy pod batutą mjr. Jerzego Andrzejewskiego.

Wśród biskupów koncelebransów byli: Bp Andrzej Suski, Bp Stanisław Stefanek, Bp Stanisław Napierała, Bp Edward Janiak, Bp Ignacy Dec, Bp Edward Frankowski, Bp Tadeusz Płoski, Bp Adam Śmigieński, Bp Tadeusz Bronakowski, Bp Antoni Dydycz. W koncelebrze posługiwali również ks. inf. Ireneusz Skubiś, redaktor naczelny „Niedzieli” oraz ojcowie redemptoryści.

W homilii Biskup Płoski wielokrotnie przywoływał słowa Sługi Bożego Jana Pawła II, który modlitwą i słowem – kierowanym do założycieli stacji i Rodziny Radia Maryja – wspierał to dzieło, któremu patronuje Gwiazda ewangelizacji – Maryja Niepokalana.

Wspominając skromne początki tej rozgło-

15 lat Radia Maryja

W wigilię Uroczystości Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, 7 grudnia, w Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Toruniu, Mszy św. dziękczynnej za 15 lat posługi ewangelizacyjnej Radia Maryja przewodniczył Abp Sławoj Leszek Głódz. Homilię wygłosił Biskup Polowy Wojska Polskiego gen. Tadeusz Płoski. Prowincjał Warszawskiej Prowincji Redemptorystów Ojciec Klafka na ręce Przewodniczącego Komisji KEP d.s. Środków Społecznego Przekazu i Duszpasterskiej troski o Radio Maryja, Abp. Głódzia złożył podziękowania całej Konferencji Episkopatu Polski, wszystkim biskupom za wspieranie radia, za to, że „pomagają Radiu Maryja być wiernym w służbie Maryi na większą chwałę Boga”. Ordynariusz diecezji toruńskiej Bp Andrzej Suski podziękował Abp Głódziowi za obronę w innych mediach Radia Maryja przed niesłusznymi atakami. Ojciec Tadeusz Rydzyk zwracając się na zakończenie do wszystkich Polaków i ludzi mediów, zaapelował, „byśmy w zgodzie i miłości ze sobą rozmawiali”.

śni, katolickiego głosu w naszych domach, podkreślił, że to dzieło wzrastało dlatego, że w jego posługę wpisane było cierpienie, pogarda i odrzucenie. Bo taka jest logika wierności Chrystusowi – Prawdzie, mówił Biskup Płoski. Ordynariusz polowy powiedział m.in., że to radio służy prawdzie historycznej i prawdzie przeświełającej naszą współczesność. Broni ziemi, skąd nasz ród, w czasie, gdy wielu uwiodła wizja sukcesu materialnego, wygodnego życia, bez odpowiedzialności za siebie i innych. Idzie pod prąd wizji życia, w którym „trzeba więcej mieć, by być... niewolnikiem”, powiedział. Biskup Płoski powiedział dalej, że w trosce o przyszłość młodego pokolenia, radio upomina i ostrzega młodych przed skutkami niewoli konsumpcyjnego stylu życia. To medium służy bowiem ewangelii życia, prawdy, miłości i wolności. To Radio mówił biskup polowy, „służy Bogu, Kościołowi i Narodowi... jest placówką, która jak Westerplatte broni tych wartości, których dziś w naszej Ojczyźnie bronić najbardziej potrzeba”.

Nieprzypadkowo Radio Maryja rozpoczęło nadawanie w dniu, w którym odbiera cześć

Niepokalana. To Ona, zaznaczył Biskup Płoski, patronuje temu dziełu i to Ona obiecała, „że w końcu Jej Niepokalane Serce zwycięży”. Bo to radio jest przede wszystkim własnością Maryi, jest Jej oddane, zaznaczył pasterz wojskowy. Biskup przypomniał również, że Radio Maryja było przedmiotem nie tylko żywej dyskusji o kształcie ewangelizacyjnych mediów, ale i niesprawiedliwych ataków i fałszywych oskarżeń. Mimo, że wielu ludzi związanych z tą rozgłośnią nosi liczne blizny po tych razach, nadal są jednak wierni Kościołowi, jego pasterzom i Ojcu Świętemu”, zaznaczył. Radio podejmuje walkę, mówił dalej Biskup Płoski, o coś, a nie przeciw jakiemuś człowiekowi. Walcząc o miłość, wiarę i wierność, walczy jednocześnie z grzechem i tym, który jest źródłem grzechu.

To radio staje w obronie katolickiej tożsamości, mówił dalej kaznodzieja, odrzucając taki typ otwarcia się na świat, który byłby wyrazem zdrady Ewangelii. Naraża się tym samym środowiskom” lansującym laicki dogmat, że religia jest sprawą prywatną, a wszelka obecność Kościoła w życiu publicznym – wtrącaniem się do polityki”.

Jest jednym z ostatnich mediów, które troszczy się o zachowanie dziedzictwa narodowego, promuje polskość, uczy szlachetnego patriotyzmu, pokazuje wielkich polskich bohaterów. Broni honoru i dobrego imienia Polski. Radio Maryja, podsumował Biskup Płoski, kocha Polskę i Naród polski....

Wdzięczni za słowo Biskupa Polowego Wojska Polskiego obecni w toruńskim sanktuarium nagrodzili owacją.

Na zakończenie został odczytany list, który nadszedł z Rzymu, od przełożonego zakonu redemptorystów Ojca Josepha Tobina. Ojciec Tobin podziękował m.in. polskim biskupom za wspieranie Radia Maryja. Został również odczytany telegram, który z tej jubileuszowej okazji został przesłany do Ojca świętego Benedykta XVI.

Hymn wdzięczności Bogu, „Te Deum” i „Boże coś Polskę...” zakończyły tę Eucharystię w Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy i św. Józefa w Toruniu.

*Elżbieta Szmigielska-Jeziarska,
zdjęcie: ks. ppłk Jan Osiniński*

Święta Wiktorja z Sabiny

męczennica (wspomnienie obchodzimy 23 grudnia)

O Wiktorii wiemy niewiele. Żyła w połowie III w. w Sabinie pod Rzymem. Zaręczono ją z Eugeniuszem, poganinem, lecz nic chciała go poślubić, ani też złożyć ofiary bożkom. Razem ze swoją przyjaciółką Anatolią ślubowała dozgonną czystość. Swoim wpływem zdołała pozyskać dla Chrystusa sze-

reg dziewcząt, co też ją obciążało w oczach pogan. Wobec tego narzeczony wydał ją jako chrześcijankę i żądał dla niej kary śmierci. Po wielu cierpieniach, jakie wówczas stosowano i przewodzie sądowym skazano ją na śmierć. Wyrok, zgodnie ze zwyczajem wykonano od razu. Śmierć męczennicą poniosła prawdopodobnie za panowania Dioklecjana na początku IV wieku (inne źródła mówią że ok. 250 roku za panowania Decjusza). Dobrze udokumentowany jest wczesny kult św. Wiktorii. Przemawia to za jej historycznością. Nie była postacią legendarną. Jej

Wiktorja

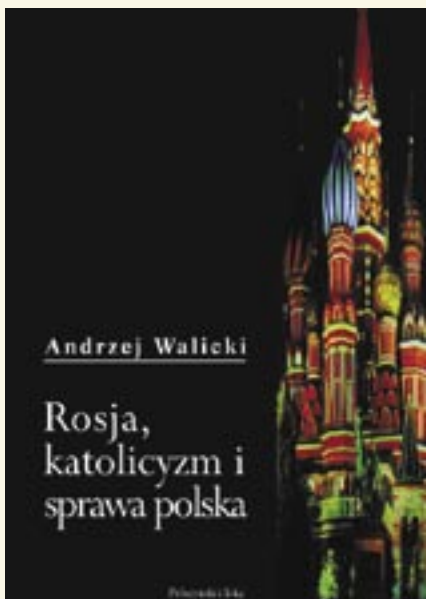
Imię wywodzi się od imienia rzymskiej bogini Zwycięstwa, której świątynia znajdowała się na Palatynie [łac. victoria – zwycięstwo].

imię występuje w starych martyrologiach. A więc obchodzono w liturgii jej wspomnienie. Martyrologium Rzymskie głosi jej chwałę pod datą 23 grudnia. Najstarszy jej wizerunek widnieje w jednej z mozaik z VI w. w Rawennie, w kościele świętego Apolinarego. Przeniesienie jej relikwii do Subiaco, przemawia za jej wyjątkowym kultem. Do dziś można oglądać tam grobowiec męczennicy otoczony czcią. W Polsce jej relikwie znajdują się w katedrze w Łowiczu.

Myśli nieprzedawnione

Nie liczy się wcale wspaniałość twego działania, ale miłość, jaką w nie włożyłeś; nie to, jak wiele uczyniliśmy, ale przede wszystkim to, jak wiele miłości włożyliśmy w swe czyny.

Matka Teresa z Kalkuty

Półka z książkami

Czy Rosja może być katolicka?

Po upadku ZSRR i komunizmu Rosja znalazła się w nowej sytuacji, w której odżyły dawne kontrowersje wokół jej miejsca w Europie. Były to dyskusje o jej tożsamości, toczone między okcydentalistami a słowianofilami. Po upadku komunizmu, który wydawał się szczytem imperium rosyjskiego, skończyła się też pewna utopia rosyjska – nowego światowego imperium, wyzwolonego z całej przeszłości, tradycji i prawosławnej wiary. Wokół tych spraw obraca się najnowsza książka Andrzeja Walickiego, wybitnego znawcy myśli polskiej i rosyjskiej XIX wieku, „Rosja, katolicyzm i sprawa polska”. Autor zajmuje się w niej podłożem sporów między okcydentalistami i słowianofilami, którym

było prawosławie i stosunek do katolicyzmu. Komunizm, podobnie jak liberalizm na Zachodzie, miał rozwiązać ten dylemat, usuwając sprawę wiary. Bezskutecznie. Słowianofile na ogół upatrywali rosyjską tożsamość w przynależności do prawosławia jako jedyne prawo wirowego chrześcijaństwa. Czuli się więc spadkobiercami całej tradycji chrześcijańskiej, której Rzym katolicki był tylko częścią. W tym objawiała się misja Rosji jako prawowitej następczyni Rzymu dla całego już świata. Imperium komunistyczne było poniekąd karykaturalnym spadkobiercą tej misji, tyle że już bez religijnej podstawy. Przeciwnie okcydentaliści. Krytykując stan państwa i życia rosyjskiego na Zachodzie, szukali wzorca jego modernizacji, czym podawali w wątpliwość wagę prawosławia dla rosyjskiej tożsamości i przez co stawali często przed innym wyborem: katolicyzm czy protestantyzm, jeśli w ogóle obstawali przy znaczeniu wiary religijnej. Sprawy te jeszcze bardziej się komplikowały, gdy dołączały się kwestie narodowe oraz laicyzujące ideologie ruchów socjalistycznych i anarchistycznych. Książka Walickiego przedstawia najważniejszych myślicieli rosyjskich, którzy uznawali wagę katolicyzmu dla Rosji. Pierwszoplanową postacią jest tu Władimir Solowiow, najwybitniejszy filozof rosyjski XIX wieku, który znalazł takich następców, jak Bułgakow, Bierdiajew, Mereżkowski, Iwanów, Florenski, Trubieckoj. Solowiow był prekurso-

rem ekumenizmu i zwolennikiem zjednoczenia chrześcijaństwa, co wyraził w swej wizji teokracji – połączenia Kościołów pod przewodnictwem katolickiego papieża. Wycofał się z niej później na rzecz wizji apokaliptycznej, stał się zarazem, jak mówił, „prawosławnym katolikiem”. Walicki przedstawia szerzej ruch zbliżenia się do katolicyzmu myślicieli rosyjskich, takich jak mało znany w Polsce rosyjski jezuita Iwan Gagarin, a także równie silną reakcję antykatolicką przedstawicieli słowianofilstwa, takich jak Chomjakow, Tiutczew, a przede wszystkim Dostojewski. Te dawne spory rosyjskie znalazły poniekąd kontynuację dziś, lecz nie w Rosji, ale po drugiej stronie, w Rzymie, Autor podkreśla w swej książce wagę encykliki Orientale Lumen Jana Pawła II z 1995 roku, w której jest także mowa o ekumenicznych ideach Solowiowa, Iwanowa i innych rosyjskich myślicieli.

Nowe Państwo, sierpień 2004 r.

Rosja, katolicyzm i sprawa polska
Kategoria: Popularnonaukowe
ISBN: 83-7255-117-0
Wydawca: Prószyński i S-ka
Data wydania: 6 lutego 2003
Liczba stron: 456

Marek Klecel

Biskup Polowy z posługą wśród marynarzy

Poświęcenie sztandaru Morskiego Oddziału Straży Granicznej

27 listopada 2006 r. w kościele parafialnym pw. Św. Jadwigi Śląskiej w Gdańsku – Nowym Porcie odprawiona została uroczysta Msza św. w intencji, Ojczyzny, Morskiego Oddziału Straży Granicznej, sięgającego od Świnoujścia po Krynicę Morską z okazji poświęcenia i wręczenia Oddziałowi nowego sztandaru.

Mszy św. koncelebrowanej wraz z kapelanami WP i przybyłymi kaptanami, przewodniczył ks. dziekan Straży Granicznej płk kan. Kazimierz Tuszyński, który reprezentował Biskupa Polowego gen. dyw. Tadeusza Płoskiego. Obecny był także Naczelny Kapelan wyznania ewangelicko-augsburskiego gen. bryg. Ryszard Borski oraz ks. dziekan ewangelicki kmdr por. Marek Loskot. Biskupa Polowego WP wyznania prawosławnego gen. Mirona Chodakowskiego reprezentował ks. dziekan prawosławny Straży Granicznej Aleksy Wojciuk oraz ks. ppłk Arkadiusz Zielepucha proboszcz i kapelan prawosławny z Gdańska-Wrzeszcza.

We Mszy św. udział wzięli m.in. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jarosław Brysiewicz, zastępca Komendanta Głównego Straży Granicznej płk Jacek Bejger, wojewoda Pomorski Piotr Ołowski, zastępca dowódcy Marynarki Wojennej admirał Marek Brągoszewski, marszałek Województwa Pomorskiego Jan Kozłowski, prezydenci i burmistrzowie miast Wybrzeża, przedstawiciele rodziny patrona MOSG płk. Karola Bacza, Komendanci Oddziałów i Centrów Szkolenia Straży Granicznej a także Jednostek Organizacyjnych Straży Granicznej na czele z komendantem MOSG kontradmirałem Konradem Wiśniowskim, prezesi i weterani Formacji Granicznych, przyjaciele, sympatycy Morskiego Oddziału SG. W czasie Mszy św. Słowo Biskupa Polowego WP gen. dyw. Tadeusza Płoskiego odczytał ks. dziekan Marynarki Wojennej kmdr prałat Bogusław Wrona z Gdyni W kazaniu ks. Biskup Polowy nawiązał do znaczenia sztandaru w dziejach Polski przywołując obrazy z naszej narodowej prze-

szłości – bitwy, walki, powstania, dzieje chwały, ponizenia, wysiłku wojskowego, trudu funkcjonariuszy przedwojennej Straży Granicznej, żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza, tęsknot za pełną wolnością Wojsk Ochrony Pogranicza Ks. Biskup w swoim Słowie podziękował Komitetowi Honorowemu i Organizacyjnemu Nadania Sztandaru, za umieszczenie świętych dla każdego Polaka słów: Bóg, Honor, Ojczyzna.

Ks. Biskup nawiązał także do patrona MOSG płk. Karola Bacza. Dzisiaj wspominamy także Pułkownika Karola Bacza, którego imię nosi Morski Oddział Straży Granicznej od 2004 r. – żołnierza Legionów Polskich, oficera odrodzonego Wojska Polskiego oraz Korpusu Ochrony Pogranicza, Inspektora Pomorskiego Inspektoratu Straży Granicznej, Komendanta Śląskiego Okręgu Straży Granicznej, szefa Wydziału Wojsk Ochrony Pogranicza przy II Okręgu Wojskowym, dowódcy 12 Oddziału Wojsk Ochrony Pogranicza, uczestnika trzech wojen, odznaczonego srebrnym orderem „Virtuti Militari”.

Następnie Biskup Polowy WP i SG gen. dyw. Tadeusz Płoski dokonał uroczystego poświęcenia sztandaru. Sztandar pobłogosławili także przedstawiciele Ewangelickiego Duszpasterstwa Wojskowego, Biskup Polowy gen. bryg. Ryszard Borski i Prawosławnego Ordynariatu Polowego – Ks. dziekan SG ppłk Aleksy Wojciuk.

Uroczystość 15-lecia kaplicy w 7. Szpitalu Marynarki Wojennej z udziałem Biskupa Polowego WP w Gdańsku-Oliwie

Piętnastolecie istnienia kaplicy pw. Matki Bożej „Stella Maris” w 7. Szpitalu Marynarki Wojennej w Gdańsku-Oliwie stało się okazją duszpasterską dla Biskupa Polowego Wojska Polskiego gen. dyw. Tadeusza Płoskiego do uroczystej celebracji i odwiedzin chorych.

Mszę św. celebrował Ordynariusz Wojskowy w koncelebrze ks. kan. płk. Kazimierza Tuszyńskiego Dziekana Straży Granicznej oraz ks. kan. płk. Romana Dziadosza, Proboszcza Parafii Wojskowej w Sopocie. Uczestnikami liturgii byli także kapelani: ks. prał. kmdr Leon Szot Kanclerz Kurii Polowej WP, ks. kmdr Bogdan Wrona Dziekan Marynarki Wojennej, ks. ppłk Zbigniew Kępa, Notariusz Kurii Polowej oraz ks. kmdr por. Ryszard Preuss.

Na Mszy św. zgromadziła się licznie kadra szpitala na czele z kmdr. lek. Piotrem Drabarkiem, komendantem szpitala oraz chorzy przebywający na leczeniu. Dowództwo Marynarki Wojennej reprezentował wiceadmirał Maciej Węglewski wraz z kmdr. Markiem Tomczkiem, Szefem Służby Zdrowia Marynarki Wojennej.

W wygłoszonym kazaniu Ordynariusz Wojskowy nawiązał do wezwania szpitala Matki Bożej „Stella Maris”.

Biskup w kazaniu upomniał się o lepsze wyposażenie dla Służby Zdrowia. Powiedział: „Jeśli przyjrzymy się ogromnej ilości pacjentów, przebywających w salach; lekarzom, pielęgniarkom i odwiedzającym, przemierzającym płataninę korytarzy; pomyślmy o mnóstwie spraw wagi życia, które realizuje szpital. On podnosi człowieka z upadku. Służę bliźniemu w du-

chu miłości. Zdrowie o które zabiegają lekarze i pielęgniarki okazuje się najcenniejszym darem ziemskiego życia ponad wszystkie skarby. Na zakończenie kaznodzieja podziękował wszystkim kapelanom posługującym w szpitalach za ich samarytańską posługę. „[Kapelan] – powiedział – przemierza niewiadomą ilość kilometrów, ażeby nieść pacjentom sakramentalną posługę. Cierpliwie słucha Spowiedzi Świętej, udziela Sakramentu Namaszczenia Chorych, Komunii Świętej. Niesie im duchową pociechę swoją obecnością i słowem o każdej porze dnia i nocy.

Msza św. w 88. rocznicę odtworzenia Marynarki Wojennej.

Biskup Polowy Wojska Polskiego gen. dyw. Tadeusz Płoski przewodniczył Mszy św. koncelebrowanej przez kapelanów Marynarki Wojennej w 88. rocznicę odtworzenia Marynarki Wojennej.

We Mszy św. wzięli udział m.in. min. Sekretarz stanu MON Marek Zająkała, Zastępca Szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego gen. bryg. Roman Polko, Dowódca Marynarki Wojennej admirał floty Roman Krzyżelewski, przedstawiciele administracji państwowej i samorządowej, profesorowie i podchorążowie Akademii Marynarki Wojennej a także cywilni parafianie. W liturgii słowa czynnie uczestniczyli podchorążowie czytając teksty czytań i modlitwy powszechnej.

W kazaniu Ordynariusz Wojskowy przywołał pamięć młodych kadetów Warszawskiej Szkoły Podchorążych, którzy prowadzeni troską o Polskę, podjęli walkę i umierali z miłości do Ojczyzny. Kaznodzieja przedstawił w zarysie dzieje Marynarki Wojennej od czasów średniowiecznych do współczesności

Liturgię Mszy św. uświetnili śpiewem uczniowie szkoły gimnazjalnej, której patronuje błogosławiony ks. kmdr ppor. Władysław Miegoń.

Po Mszy św. Biskup Polowy wraz z uczestnikami Mszy św. udali się na cmentarz, gdzie spoczywają żołnierze-marynarze polegli podczas II wojny światowej. W świetle płonących pochodni zostały tam złożone wieńce, zaś Biskup Polowy odmówił modlitwę za poległych i zmarłych marynarzy.

Poświęcenie odnowionej kaplicy w Akademii Marynarki Wojennej.

Biskup Polowy Wojska Polskiego gen. dyw. Tadeusz Płoski w dniu 28 listopada 2006 roku dokonał poświęcenia kaplicy w Akademii Marynarki Wojennej w obecności Komendanta-Rek-

tora Akademii MW kontradmirała Zygmunta Kitowskiego, profesorów, przybyłych Gości podchorążych tejże Akademii a także uczniów Gimnazjum, któremu patronuje błogosławiony ks. kmdr ppor. Władysław Miegoń.

Biskup podziękował władzom uczelni za odnowienie kaplicy. Wspominał o kapelanach, którzy z oddaniem prowadzili działalność duszpasterską w Akademii. Wśród nich był obecny kanclerz Kurii Polowej Wojska Polskiego ks. kmdr Leon Szot. Wyraził także wdzięczność uczniom, którzy ze swoim proboszczem-katechetą przybyli, aby uświetnić śpiewem uroczystość.

„Milito pro Christo” dla Dowódcy MW i Rektora AMW

Podczas uroczystego koncertu zorganizowanego przez Marynarkę Wojenną w klubie garnizonowym w Gdyni

w dniu 28 listopada 2006 roku Biskup Polowy Wojska Polskiego gen. dyw. Tadeusz Płoski odznaczył medalem „Milito pro Christo” admirała floty Romana Krzyżelewskiego, Dowódcę Marynarki Wojennej, oraz kontradmirała Zygmunta Kitowskiego, Komendanta-Rektora Akademii Marynarki Wojennej w Gdyni.

W uzasadnieniu odczytanym przez ks. prał. kmdr. Leona Szota, Kanclerza Kurii Polowej WP, podkreślono że Wyróżnieni otrzymali to odznaczenie za dawanie świadectwa prawdy, wspieranie duszpasterstwa wojskowego oraz kształtowanie postaw patriotycznych.

Gratulacje marynarzom z okazji ich święta złożył Sekretarz Stanu w MON Marek Zająkała. Dowódca Marynarki Wojennej we słowie wprowadzającym do koncertu przypomniał w zarysie dzieje Marynarki Wojennej.

*Ks. ppłk Zbigniew Kępa
Ks. kmdr por. Ryszard Preuss
Kapelan 7 Szpitala Marynarki Wojennej
w Gdańsku-Oliwie*

Kronika Diecezji Wojskowej

Mińsk Mazowiecki

29 listopada 2006 roku Biskup Polowy WP gen. dyw. dr Tadeusz Płoski przewodniczył Mszy Świętej koncelebrowanej w Kościele pw. Świętego Michała Archanioła w Mińsku Mazowieckim, w intencji powstającej świątyni wojskowej oraz imienin Dziekana Żandarmerii Wojskowej ks. płk. Andrzeja Molendowskiego.

Wraz z ks. Biskupem liturgię koncelebrował Kanclerz Kurii Polowej ks. kmdr dr prałat Leon Szot. We Mszy Świętej uczestniczyli byli i aktualny Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej: gen. dyw. Bogusław Pacek i gen. bryg. Jan Zukowski. Świątynię wypełnili wierni w mundurach oraz środowisko cywilne. Biskup Polowy WP dokonał wizytacji budowy nowej świątyni wojskowej zapoznając się ze stanem prac oraz z dalszymi planami inwestycyjnymi. Pobłogosławił ks. Proboszczowi życząc jak najszybszego sfinalizowania i oddania do użytku świątyni wojskowej. AM

Warszawa

W dniu 29 listopada 2006 roku do rezydencji Biskupów Polowych przybył z wizytą ambasador Republiki Słowackiej Jego Eksceleńcja František Ružička. wraz z attache obrony Republiki Słowackiej płk. Vasylem Kužmiukiem. Spotkanie dotyczyło współpracy Ordynariatu Polowego WP z przedstawicielami Republiki Słowackiej, jak również z armią i duszpasterstwem wojskowym Słowacji.

Pan Ambasador podziękował Ordynariuszowi Wojskowemu, bp. Tadeuszowi Płoskiemu, za dotychczasową współpracę, za celebrowaną Mszę św. w Katedrze Polowej za słowackiego żołnierza i polskiego, którzy zginęli w Iraku. Obaj rozmówcy nakreślili formy współdziałania na przyszły rok. JO

Warszawa

Biskup Polowy WP Tadeusz Płoski poświęcił 1 grudnia 2006 roku w Katedrze Polowej WP sztandar Mazowieckiego Związku Piłki Nożnej.

Do Katedry Polowej WP przybyli działacze związku z prezesem Zdzisławem Łazarczykiem, ich rodziny oraz goście. Po rozpoczęciu Mszy Biskup Polowy poświęcił nowy sztandar Związku. Widnieje na nim Orzeł Książy Mazowieckich oraz kontur województwa mazowieckiego z najważniejszymi jego ośrodkami.

Po poświęceniu rozpoczęła się Eucharystia, której przewodniczył ks. Sławomir Żarski, Wikariusz Generalny Biskupa Polowego. Wraz z nim Mszę celebrowali księża Mirosław Mikulski, kapelan sportowców, ks. Stanisław Śmigasiewicz, ks. Adam Zelga oraz ks. Bogusław Kowalski, który wygłosił homilię. KES

Warszawa

W dniu 2 grudnia 2006 roku w Warszawie odbyły się uroczystości Dnia Podchorążych Wojskowej Akademii Technicznej. Podchorążowie złożyli pod pomnikiem ppor. Piotra Wysockiego w łazienkach. Następnie przemaszzerowali pod Pomnik Nieznanego Żołnierza. Mel-dunek przyjął Komendant WAT prof. dr hab. inż. Bogusław Smólski. Podchorążowie złożyli wieńce i przedefilowali przed Grobem Nieznanego Żołnierza. Pod Pałacem Prezydenckim odegrano historyczną scenkę przedstawiającą spotkanie powstańców z rosyjskim generałem. Pod Zamkiem Królewskim odbyła się inscenizacja walk z żołnierzami carskimi. Po „zdobyciu” Zamku podchorążowie w strojach historycznych ruszyli pod Arsenał.

Na zakończenie uroczystości odbyła się Msza św. w Katedrze Polowej Wojska Polskiego, którą celebrował ks. ppor. dr Witold Mach. We Mszy św. uczestniczyli: Komendant-Rektor gen. bryg. Bogusław Smólski, prorektorzy, dziekani wydziałów, kadra dydaktyczna, oficerowie i wychowawcy oraz podchorążowie w strojach historycznych. ZJK

Bieruń

W dniu 2 grudnia 2006 roku, w godzinach popołudniowych, Ordynariusz Wojskowy, bp gen. dyw. Tadeusz Płoski, przybył do kopalni „Piast” w Bieruniu.

Biskupa Polowego powitał dyrektor kopalni, który zapoznał Biskupa Polowego ze specyfiką kopalni i problemami górników.

Następnie dyrektor dr Janusz Rosikowski oprowadził Pasterza Wojskowego po kopalni. Biskup odwiedził cechownię i dyspozytornię. Po instruktażu Bp Tadeusz Płoski zjechał pod ziemię na poziom 650 metrów. Tam dyr. Rosikowski oprowadził Gościa po kopalni, po poziomie G 4, oraz zapoznał z technologią wydobywania węgla i sprzętem, który jest na wyposażeniu kopalni. JO

Toruń

Uroczystą Mszą św., 2 grudnia 2006 r., sprawowaną w kościele p.w. Św. Katarzyny w Toruniu, pod przewodnictwem Biskupa Polowego, gen. dyw. Tadeusza Płoskiego rozpoczęły się uroczystości związane ze Świętem Wojsk Artylerii i Uzbrojenia.

Ordynariusz Polowy w koncelebrze Księży Dziekanów: Pomorskiego Okręgu Wojskowego, ks. płk. Józefa Kubalewskiego i ks. płk. Marka Karczewskiego – dziekana Sił Powietrznych – Północ; przy udziale duchownych innych wyznań i licznie zgromadzonych żołnierzy garnizonu Toruń, rozpoczął obchody Święta Artylerzystów.

Po Eucharystii, Biskup Polowy WP wziął udział w zbiórce pod Pomnikiem Żołnierzy Uzbrojenia i Wojsk Rakietowych w centrum Torunia. Po okolicznościowych przemówieniach, Pasterz Wojskowy, wraz z zastępcą dowódcy Wojsk Łądowych, gen. dyw. Wojciechem Kubiakiem, złożył wieniec pod Pomnikiem Żołnierzy Wojsk Uzbrojenia i Rakietowych w Toruniu.

Po uroczystości odbyła się defilada wojsk Centrum Szkolenia Wojsk Rakietowych i Uzbrojenia. JO

Gliwice

Ordynariusz Wojskowy, Biskup Tadeusz Płoski uroczystą sumą, sprawowaną 3 grudnia rozpoczął odchody ku czci św. Barbary – patronki parafii garnizonowej w Gliwicach.

Uroczystość rozpoczęła się złożeniem meldunku przez komendanta garnizonu Biskupowi Generałowi. Następnie Biskup Polowy oddał honory pocztom sztandarowym: Batalionu Desantowo Szturmowego i Oddziału Specjalnego Żandarmerii Wojskowej.

W murach świątyni dostojnego Gościa powitał proboszcz parafii, ks. ppłk kan. Stefan Zdaszenia. Mszę Świętą odpustową Pasterz Wojskowy celebrował przy udziale kompanii honorowej, orkiestry wojskowej, oraz licznych pocztów sztandarowych związków i stowarzyszeń kombatanckich.

Po Eucharystii Biskup Polowy spotkał się z parafianami, żołnierzami, oraz rodzinami żołnierzy, którzy zginęli w czasie misji w Iraku i na Bałkanach. JO

Przemysł-Żurawica

Biskup Polowy WP złożył, 6 grudnia br., świąteczne życzenia i przełamał się opłatkiem z pracownikami Izby Celnej w Przemysłu. Uczestniczył także w przedświątecznym spotkaniu z dyrekcją i pracownikami Wojskowych Zakładów Naprawczych w Żurawicy.

Podczas spotkania Wojciech Skowronek, dyrektor Izby Celnej w Przemysłu, zwrócił się do Biskupa Polowego WP z prośbą o otoczenie opieką duszpasterską pracowników przemyskiej Izby Celnej i mianowanie dla nich kapelana. 337 Konferencja Episkopatu Polski podjęła decyzję o włączeniu Służby Celnej do Ordynariatu Polowego WP. W Izbie Celnej w Przemysłu pracuje 1200 osób. Ponadto liczne grono pełni służbę na przejściach granicznych.

Bp Płoski 5 grudnia br. celebrował Mszę św. Roratnią w kościele Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Przemysłu. We Mszy św. uczestniczyło liczne grono dzieci z lampionami. Proboszczem parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Przemysłu jest ks. prał. Stanisław Ozóg.

RCH

Bieruń

W dniu 4 grudnia 2006 roku, we wspomnienie św. Barbary, biskup Tadeusz Płoski uczestniczył w dorocznym święcie górników w największej w Europie kopalni węgla kamiennego „Piast” w Bieruniu.

Pasterza Wojskowego w progach kopalni przywitał Dyrektor Kopalni Lech Mielniczuk, wraz z zastępcami: dr. Januszem Rosikowskim, Janem Parcerem i dr. Józefem Rusinkiem.

Uroczystości rozpoczęły się na cechowni kopalni, gdzie został odegrany hymn państwowy i górniczy. Następnie Biskup Polowy wraz z biskupem Januszem Zimniakiem z Bielska Białej poświęcili ołtarz w którym jest zamieszczony obraz św. Barbary i portret Sługi Bożego Jana Pawła II. Po zbiórce na cechowni wszyscy uczestnicy uroczystości wraz z pocztami sztandarowymi przeszli do kościoła parafialnego, pw. Św. Barbary, gdzie została odprawiona Msza Święta w intencji górników kopalni Piast, a także za tragicznie zmarłych w kopalni „Halemba” z Rudy Śląskiej.

Po Eucharystii Biskup Tadeusz Płoski spotkał się z całą wspólnotą górniczą kopalni „Piast”.

JO

Harcerskie spotkanie

W siedzibie Biskupa Polowego przy ulicy Długiej w Warszawie spotkali się, 1 grudnia 2006 roku, przedstawiciele organizacji harcerskich m.in. ZHP, ZHR, Katolickiego Stowarzyszenia Harcerskiego Zawisza oraz kapelani działający przy tych organizacjach, podczas którego przekazali Ministrowi Edukacji Narodowej postulaty dotyczące rozwoju ruchu harcerskiego.

Spotkanie rozpoczęło się od wspólnej modlitwy, za wstawieniem bł. Wincenego Frelichowskiego, patrona harcerzy. Przedstawiciele harcerzy zgłosili jako najważniejszy ze swych problemów, kwestię obecności harcerstwa na terenie szkoły. Zwrócili uwagę na problem finansowania działalności wychowawczej i dotkliwy brak środków finansowych na wydawanie publikacji, organizowanie szkoleń i obozów harcerskich oraz rozwijania działalności patriotycznej.

Biskup Płoski zaznaczył kwestię wspólnej organizacji pielgrzymki harcerzy, która wyniknęła podczas ostatniego Zebrania Plenarnego Episkopatu Polski. „Wspólna pielgrzymka całej harcerskiej braci, byłaby znakomitą przykładem jedności. Duch tej jedności jest Polsce niezwykle potrzebny.” – powiedział. Ordynariusz Polowy zaprosił

do udziału w czerwcowej pielgrzymce Ministra Edukacji. Ksiądz kmdr Leon Szot, Kanclerz Kurii Polowej zaproponował oddelegowanie do opieki duszpasterskiej księży kapelanów. Zaznaczył, że sprawowana przez kapłanów i katechetów opieka nad młodzieżą, z uwagi na liczne zajęcia związane z nauczaniem, może być niewystarczająca.

Wicepremier Roman Giertych z uwagą wysłuchał przewodniczących oraz naczelników harcerskich i przedstawionych przez nich problemów. Wyraził wolę pomocy i zaangażowania możliwych środków, jakie będą w gestii ministerstwa aby wspomóc działalność organizacji. Zapewnił też o osobistym zaangażowaniu w kwestie wychowania dzieci i młodzieży. Minister Giertych

zadeklarował również większe wsparcie finansowe programów pozalekcyjnych, dotowane ze środków Unii Europejskiej. Zachęcił przywódców organizacji do stworzenia ciała doradczego, które byłoby łącznikiem między organizacjami harcerskimi a ministrem. Zapewnił także o woli kontynuowania spotkań tego typu u Biskupa Polowego. Na koniec uczestnicy spotkania podzielnili się opłatkiem i złożyli sobie życzenia. Minister Giertych znalazł także chwilę czasu, aby odwiedzić siedzibę Caritas Wojskowej. Zapoznał się tam z charakterem organizowanej przez nią pomocy.

Krzysztof Stępkowski

Więcej informacji na stronie internetowej: www.ordynariat.pl

„Nasza Służba” – pismo Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego. Redaktor naczelny – płk dr Adam Mazur, sekretarz redakcji – Rafał Chromiński, starszy redaktor – Elżbieta Szmigielska-Jeziarska, redaktor-fotoreporter – Krzysztof Stępkowski, obsługa internetu – mł. chor. sztab. Jarosław Berkiet. Adres redakcji: 00-911 Warszawa 62, ul. Tokarzewskiego-Karaszewicza 4, tel./fax: 022 687-31-30, tel. 022 687-33-01, fax: 022 826-93-37, e-mail: naszasluzba@ordynariat.pl, www.ns.ordynariat.pl; www.ordynariat.pl

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych oraz zastrzega sobie prawo do ich redagowania, skracania i zmiany tytułów.

Opracowanie graficzne, skład, łamanie, korekta i druk: Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi w Laskach, tel./fax: (022) 752-23-26

*Już Święta Bożego Narodzenia. Niech się w Tobie dzieją cuda,
by sama natura zazdrośnie chroniła tajemnicy.*

Biskup Polowy WP gen. dyw. Tadeusz Płoski